

nok. Men jeg blev i hvert fald holdt uden for fællesskabet – og lærerne hjalp mig ikke.

Jeg passede simpelthen ikke ind i skolens hårde miljø. Min mor opdagede, at jeg holdt op med at synge – og det var for hende altid et tegn på, at jeg ikke havde det godt, så hun flyttede mig til en anden skole.”

Heller ikke i den nye skole gik det særlig godt. Også her var miljøet hårdt og brutalt.

Hun blev igen drillet og holdt uden for fællesskabet. Det var ikke særlig sjovt at være Jada.

Hun var ked af det.

Jada prøvede at skrive et brev til læreren for at forklare, at hun havde det dårligt i klassen og i skolen. Hun ønskede at beskrive, hvordan hun havde det og håbede, at han ville hjælpe hende med at få det bedre.

Læreren forstod hende imidlertid ikke og sagde, at hun bare skulle sige til, hvis hun oplevede problemer, så kunne de tale om det.

”Den bemærkning gjorde, at jeg blev mig dobbeltsvigtet. Det var, som om læreren ingenting forstod. Hvis jeg kunne sige fra og sige til, havde jeg jo allerede gjort det, når jeg blev drillet.

Problemet var, at jeg bare lod som ingenting, når jeg blev holdt udenfor.

Ingen kunne mærke, hvordan jeg havde det – og derfor var der ingen, der vidste, hvor godt det egentlig stod til.”

Jada gik nu i 4. klasse og havde i stor del af sin skoletid været vant til at lade som ingenting – og være ked af det indeni.

Selv om de andre elever syntes, hendes tøj var mærkeligt og kommenterede hendes påklædning, blev hun ved med at gå i tøj, som hun kunne lide. For Jada var det vigtigt at gøre, som hun følte var rigtigt.

I midten af 4. klasse fik Jada og hendes mor nok.

Jada havde det så svært i skolen, at noget måtte gøres. Den lille pige var ikke glad, og det så ikke ud til at blive bedre.

Hun sang ikke så meget længere, og det var et vigtigt tegn for hendes mor. Jada skulle flyttes til en anden skole.

Hendes mor havde fundet en rigtig god og demokratisk privatskole med gode værdier og plads til alle – også til Jada.